

blevne fremmede, saa er det jo vigtigt, at vi nu snarest muligt gaae over til den allervigtigste, nemlig: Grundlovsfagen. Forrigt er ogsaa Finantslovens Behandling bleven forberedt af Udvalget paa saadant Maade; næsten til alle Ministerier er der afgaaet Skrivelser fra Finantsudvalget, hvori det har udbedet sig Oplysninger, saaledes at den videre forfattede Behandling af Finantsloven vil kunne skee i betimelig Tid. Man sees altsaa, at det er af Bigtighed, at man ikke ved at reise for mange Betænkeligheder, flyder selve Grundlovsfagens Behandling og altsaa ogsaa Regjeringsforslagets Behandling tilbage. Det er fra dette Synspunkt jeg mener, at Forsamlingen bør betragte Behandlingen af denne Sag, forsaavidt at den ærede Rigsdagsmands Anskuelse skulde udøve nogen Indflydelse derpaa.

Det er af Bigtighed, at vi forhandle vore Lovforslag i Rolighed; og at Thinget, efterat have indgivet en Adresse, hvis „gode Aand“ er anerkjendt af Premierministeren, rykker videre og behandler Grundlovsforslaget. Jeg skjønner aldeles ikke, at den Betænkelighed, der er reist af den ærede Rigsdagsmand, er af nogen Bigtighed. Det er sikkert, at det er en Fortolkning af Grundlovens § 100; men alle Lovbestemmelser, som skulle udføres i Livet, maa undergaae en saadan Fortolkning, naar de skulle anvendes paa de enkelte Tilfælde; de kunne blive fortolkede baade af Administrationen og af Domstolene. Men fordi det er en Fortolkning af Grundloven, derfor er det ikke nogen Grundlovsfortolkning, det er ikke en Fortolkning, som faaer den samme bindende Gyldighed som den Grundlovsbestemmelse. Det er efter min Opfattelse aldeles nødvendigt, at et Forslag, for at kunne vedblive at være det samme Forslag, beværes sin Sammenhæng i Behandlingen. Et Forslag bliver ikke det samme, om det ogsaa i Ordene er eenslydende, naar det dog i Formen fremkommer som noget Nyt. Derfor f. Ex. et Forslag har gennemgaaet 1ste Behandling og ved Overgangen til 2den Behandling tages tilbage af Forslagsstilleren, uden at optages, saa kan et dermed eenslydende Forslag,

som indbringes i Thinget, dog ikke gaae umiddelbart over til 2den Behandling. Det samme maa ogsaa være Tilfældet med det af Regjeringen indbragte Grundlovsforslag; det maa, for at kunne komme til Afgjorelse for Hs. Majestæt, have gennemgaaet Behandling saavel paa denne som paa den næste ordentlige Rigsforsamling, og først da kan det indstilles til Hs. Majestæts Sanctio eller Forkastelse. Vi ville altsaa, dersom vi beslutte os til at bruge den Fremgangsmaade, som Udvalget har foreslaaet og som jeg foreløbig vil erklære mig for, bringe det hylende Grundlovsforslag ind, forat det enten kan bifaldes eller ikke, og dernæst ville vi behandle Regjeringens Forslag; naar dette da er behandlet her og i det andet Thing, saa bliver det til et „hylende“ Grundlovsforslag, som vi da have liggende for os, naar vi næste Gang komme sammen, saaledes at hvis det skulde være Tilfældet, at Hs. Majestæt ikke skulde have bifaldet det nu hylende og af os sidst vedtagne Grundlovsforslag, saa er der ikke mere end et Aar spildt, da vi i saa Tilfælde have Regjeringens Forslag, der da, som af mig anført, er et hylende Grundlovsforslag.

Jeg maa derfor tilraade, at vi gaae den rolige Vej, som vi hidtil ere gaaede. Laget den Spænding, hvori vi have staaet til Regjeringen, see vi dog, at vi have handlet i Samklang med den; vor Adresse er af Premierministeren erklæret at være bestaaet af en god Aand; vor Beslutning om en Rigsretsaction har saavel Premierministeren som flere andre Ministre erklæret, at de med Villighed vilde tage imod.

Lader os derfor, jeg gjentager det, gaae den rolige Gang, og, ligesom hidtil, med Omhyggelighed og Flid behandle de Lovudkast, som forelægges os, og saaledes snarest muligt see at komme til Ende med denne Sag.

Formanden: Premierministeren har Ordet.

Premierministeren: Jeg skal oplæse følgende Hans Majestæts aabne Brev.